

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
**CARLES RIBERA,
LLUÍS MARTÍNEZ,
MANUEL CUYÀS,
PEPA MASÓ**

SECCIONS:
Política, **ANNA SERRANO**; Europa-Món, **PILAR ESTEBAN**;
Economia, **JOAN ARMENGOL**; Opinió, **TONI BROSA**; Societat, **CARLES SABATÉ**;
Catalunya, **JOAN RUEDA** i **RICARD PALOU**; Cultura i Espectacles, **JAUME VIDAL**;
Suplement Cultura, **DAVID CASTILLO**; Comunicació, **GEMMA BUSQUETS**;
Disseny, **RAMON BUCH**; Fotografia, **ANDREU PUIG**;
Documentació, **CARME TORNS**; Delegada a Madrid, **MONTSE OLIVA**;
Tancament, **ANTONI DALMAU**; Llengua, **QUIM PUIGVERT**;
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 227 66 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.elpuntavui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80
FAX Tel. 972 18 64 40

EDITA: **CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.**
PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria**. DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

Als efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

**HEM FET DE LA
UNIVERSITAT UNA OFICINA
D'EXPEDICIÓ DE TÍTOLS**

Montserrat
Nebrera

**Catedràtica de dret
constitucional**

LA COLUMNA

El declivi de l'imperi (I)

Una tarda, buscant aparcament, defugint multes i zones verdes, veig de sobte una dona, dreta sobre les seves cames, jove pels temps presents, sortint d'un cotxe que no s'aguanta de vell i que ha aparcat en zona reservada per a minusvàlids. La primera idea que em ve al cap és denunciar-la; no ho faig. El que em pregunto després és si qui se salta les mínimes regles de convivència té dret a queixar-se per alguna cosa.

AIXÒ DE LES VAGUES DELS ESTUDIANTS, o el dret d'accedir a la universitat pagant un altre el 89 per cent de la matrícula, és tema que va en paquet semblant. Un elevat percentatge d'estudiants universitaris no paguen la matrícula. Ho fan llurs pares, i el sistema mai no ha discriminat si els pares són milionaris o no, de manera que jo, i tants altres que no en som, potser paguem la major part del que un ric s'estalvia, malgrat que potser a més no paga els seus impostos tal com els assalariats, ens agradi o no, hem de fer. D'on ve aquesta cultura de llestos a costa d'un altre? Mirem les arrels.

EN ACABAR EL BATXILLERAT, els nostres estudiants no saben anglès. Excepte si han fet estades a l'estranger (pagades) o reforços (pagats) en horaris extraescolars, les classes d'anglès rebudes a l'escola (pública o privada, excepte que aquesta última sigui anglesa) no els donen la mínima competència en una habilitat instrumental absolutament imprescindible en sec-

tors molt amplis del mercat laboral que hauran de conrear en els anys vinents. Perquè tenint en compte, a més, el lloc que el país ocupa en lectura, matemàtiques o ciències en el rànquing de l'OCDE i la dramàticament irrecuperable situació de la nostra economia, la major part del jovent haurà d'emigrar.

ABANS MOLTS HAURAN PASSAT PER la universitat. Fa pocs dies llegia un catedràtic descriure la patètica deriva que pateix aquesta a casa nostra, on la major part dels docents (i els pocs professors que n'hi queden) ja no viuen per a la investigació (ni poden ni volen), ans de la investigació: l'Espai Europeu d'Educació Superior, en barreja explosiva amb el sistema intern d'habilitació-acreditació, que passa per la publicació en les anomenades "revistes d'impacte", amb el seus quartils, nivells dins dels quartils, etc, ha convertit la transmissió del coneixement en la menor de les preocupacions i prioritats, enmig d'un remolí de compulsives i burocràtiques necessitats

Tenint en compte la dramàticament irrecuperable situació de la nostra economia, la major part del jovent haurà d'emigrar

de "ser" allà on s'ha de ser, per tal de ser citat com més cops millor, amb independència de què s'hagi dit i quina transcendència tingui per a la cultura o la saviesa d'un país. Elevar la graduació suposa elevar el sou, i, per què no?, també una mica l'autoestima.

PER SI AQUESTES COORDENADES no fossin ja prou demolidores per a la qualitat moral i professional d'una comunitat, per a la consolidació i fonamentació del seu saber, ni els governants ni els governats semblen tenir gaire interès en què tot això canviï: com hem transformat la universitat en l'oficina d'expedició de títols, tothom hi vol ser i, per tant, els seus preus públics són de riure comparats, no amb el preu del saber, ans amb el cost que hi suposa una estructura hipertrofiada, amb les mateixes duplicitats inútils que a tota l'administració pública, on el control pressupostari ha quedat sempre doblegat davant una sagrada i malmesa autonomia universitària.

DE DALT A BAIX, el sistema invalida qualsevol crítica a la noia que aquest matí posava el seu cotxe en el lloc d'un invàlid. És igual a quin col·legi porti els seus fills, on vagin després a la universitat. L'arrel està marcida. El declivi és massa profund. Els programes televisius que, diem, ens fan vomitar no en són la causa, ans la conseqüència, de la usurpadora de la plaça de pàrquing a un igual que no és igual. Però potser tenia pressa per arribar a la fira dels mòbils.

Josep Maria
Casasús

Periodista i catedràtic a la UPF

L'any 1874 hi havia a Nova York uns catalans que editaren un periòdic en la nostra llengua. Es deia *La Llumanera de Nova York*. Sortia cada mes. Morí el 1881. El fundà Artur Cuyàs quan tenia 30 anys. El seu pare l'havia enviat a Estats Units a treballar en el negoci familiar. Féu mans i mànigues per combinar les tasques comercials amb les periodístiques. Al seu costat tenia el dibuixant Felip Cusachs, qui triomfava allí en el prestigiós *Daily Graphic*. Dos corresponents de pes escrivien de Catalunya estant: Rossend Arús i Frederic Soler *Pitarra*.

Ho explica Lluís Costa, professor a Girona, en un llibre acabat de sortir. És una obra fascinant. No tan sols per l'exotisme i singularitat d'una capçalera catalana a Nova York. També ho és pel simbolisme d'evocar la llumenera de l'estàtua de la Llibertat. Fou un periòdic eixit en la desclousa d'una nova premsa al món occidental, i també a Catalunya, com diu el professor Joan Manuel Tresserras en el pròleg.

Costa és un excel·lent investigador en història del periodisme i en les velles relacions de Catalunya amb Amèrica. La seva recerca acurada revela que aquella publicació catalana a Nova York fou una empresa ambiciosa. S'enviava arreu del continent. Tenia quaranta delegacions: onze a Estats Units, més de vint a Cuba i set a Sud-amèrica.

La Llumanera catalana no era una aventura pintoresca. Reeixí en la renovació de continguts quan encara no ho feien diaris de més renom. S'ocupà, per exemple, dels progressos científics. Ho féu en el cas de dos enginyers, Eusebi Molera, de Vic, i Joan Cebrian, de mare catalana, que inventaren a Califòrnia una bomba per a mines que servia alhora de ventilador, i una màquina de pistons elàstics per a força motriu de gas. És cert que Valentí Almirall a *Diari Català* també es feia ressò llavors de les novetats en ciència i tècnica. Un redactor de *La Llumanera* va escriure: "A Madrid els periòdics només s'ocupen de política." El tret diferencial de la qualitat prestigiava el periodisme català. També hauria de fer-ho ara.

**LA
PUNXA
D'EN
JAP**

Joan
Antoni
Poch

